

ROBIN
MORGAN-BENTLEY

PENZION

Jak daleko byste zašli,
abyste ochránili své nejbližší?

DOMINO

Penzion

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Robin Morgan-Bentley

Penzion – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PENZION

ROBIN
MORGAN - BENTLEY

PENZION

DOMINO

Pro bábi a babičku

Nevíš, co je strach, dokud nemáš dítě, a možná právě proto se necháváme svést k domněnce, že je to mocnější láska, protože ten strach sám je mocnější. Každý den není tvou první myšlenkou „Miluju ho“, nýbrž „Jak je mu?“. Svět se ze dne na den přenastaví na překážkovou dráhu plnou děsů.

Hanya Yanagihara, *Malý život*

Kapitola 1

Victoria

Sobota 6. března, 7:43

Probudí mě elektrizující brnění v kříži, musím se chytit za vypouklé břicho. Sklopím hlavu a vidím přílišné květované povlečení. Polštář je tak měkký a prázdný, že je vlastně zbytečný. Celé měsíce jsem ležela bdělá a představovala si neznámou bolest, která dřímá v mém těle a hrozí, že se náhle vynoří a sevře mě do spárů. Teď je to tady a já zrovna ležím v cizí posteli.

Bolest zasahuje do hloubky, ostře bodá, ale zase rychle ustupuje. Jamie vedle mě pochrupuje hlasitěji než obvykle, jeho dech zní jako signál majáku, jen občas přerušovaný zachrápáním nebo zasténáním. Uvažuji, že bych ho probudila, ale rozhodnu se zatím neplašit. Možná to nic není a můj manžel má sklony panikařit.

Škvírou mezi závěsy kousek po mé pravici pronikne dovnitř paprsek denního světla. Posadím se, natáhnu ruku a závěsy odhrnu. Kam až dohlédnu, vidím za okny jen světle zelené pláně a zvlněnou kopcovitou krajinu. Trsy trávy pokrývá vrstvička stříbřitě bělavé námrazy. Na dohled nejsou žádné jiné domy a jedinou známkou života je malé hejno ptáků, kteří se v dokonalém souladu objevují tu za

jedním, tu za druhým oknem. Jediná úzká silnice, jež se vine mezi kopci, je tichá, možná po ní nic nejelo od chvíle, kdy jsme večer dorazili my – byl to poslední úsek epochální sedmihodinové výpravy z Londýna do Severních Pennin.

V penzionu by panoval naprostý klid, kdyby si škvírami v kamenných zdech a trámových stropích dovnitř stěnavě nerazil cestu vítr. Jeho kolísavé kvílení každou chvíli přerušuje zapraskání nebo zahvízdání. Průvan neustává ani na chvíli, je jako bílý šum, a tak se snažím soustředit na jeho zvuk, ukotvit se v jeho trvalosti, zklidnit se.

Pomaloučku se posadím, ušklíbnu se, když musím dát nohy z postele na koberec, pak se oběma dlaněmi zapřu o noční stolek a vytáhnu se do stoje. Nohy mám tak horké, oteklé a ulepené, že když dojdou do koupelny, působí ledové dlaždice jako osvěžení. Sesunu se na záchodovou mísu, zavřu oči a užívám si tu úlevu. Nějakou dobu sedím a čtu si nad umyvadlem cedulku, že „poskytnuté vlhčené ubrousky patří do koše, ne do záchodu :-)“. Pár jich použiju, pustím je mezi nohy a spláchnu. Vždycky jsem měla sklon k drobným vzpourám.

Majitelé asi měli snahu působit nóbl dojmem, mýdlo nalili do dávkovače v kamenném designu a na parapetu leží tubička krému na ruce, ovšem samotná vana by potřebovala řádně vydrbat, kolem okrajů se černá plíseň. Nasažu vzduch a v krku mě hned zaškrábe zatuchlina, takže neohrabaně vstanu, umyju si ruce a odkolébám se po studených dlaždicích zpátky do ložnice.

Jamie se zavrtí, pošle mi z postele vzdušný polibek, ale dál má zavřená víčka. Jak tak stojím, obejmou si dolní část

břicha, zkusmo tam přitlačím jeden po druhém prsty a ověřuju, jestli to ještě bolí.

Podle námrazy na trávníku a opocených oken soudím, že venku musí mrzout, ale já mám pocit, jako bych úplně viděla horký vzduch vycházející z radiátorů, celé tělo mám neskutečně přehřáté. Netuším, co mám dělat s rukama, po zátylku mi na krk stéká čůrek potu. Potřebuju čerstvý vzduch.

Přidržuju se stěny a šourám se k velkému výsuvnému oknu po mé straně postele. Položím obě dlaně doprostřed a vši silou se snažím vytlačit okenní tabuli nahoru, zatínám zuby a celá se třesu, ale okno se ani nehne. Začíná se mi točit hlava, a zatímco se vleču dokola po pokoji a hledám klíč, slyším se, jak lapám po dechu.

„Jamie, Jamie, vzbud' se. Promiň, chtěla jsem tě nechat spát, ale já tady snad umřu. Musíme otevřít okno.“

Jamie se zprudka posadí, pusu má otevřenou, oči ještě zalepené.

„Co se děje? Jde o Krevetku?“

Krevetka je přezdívka pro našeho dosud nenarozeného syna, na prvním ultrazvuku totiž vypadal úplně jako kreveta. Už jsme mu vybrali i opravdové jméno, jenomže Jamie je posedlý pověrou, že dokud nebude venku z břicha, přineslo by smůlu, kdybychom mu říkali skutečným jménem, takže se prozatím držíme „miminka“, „Krevetky“ nebo „chlapečka“. Podle mě je to všechno trochu infantilní, ale mlčím.

„Ne, jsem v pořádku. Miminko je v pořádku. Jenomže je tady vedro k zalknutí a okna jsou zamčená.“

Jamie si promne oči, vstane a zamíří podél postele k oknu, kde se kolem mě protáhne. Na sobě má jenom boxerky a pokouší se otevřít okno zezdola.

„Je zamčené, Jamie. Zrovna jsem ti to říkala.“

„Jasně, nemusíš na mě štěkat,“ odsekne, zatímco se pořád pokouší vysunout tabuli.

Nakonec to vzdá, přitiskne dlaně na vybledlý bílý parapet a předkloní se. Ohlédne se po mně a zhluboka vydechne.

„Majitelé říkali, že budou vstávat brzo, aby připravili snídani. Zajdu dolů a požádám je o klíč. Přinesu ti taky trochu vody.“

Jamie zvedne z podlahy tričko a džíny, které měl včera na sobě, natáhne si je, vyjde z pokoje a zavře za sebou dveře. Já se posadím na postel a poslouchám, jak jeho chodidla klapou po schodech. Ukousnu si nehet na pravém palci, moc nízko, štípe to. Víím, že už je to tady. Nejbližší nemocnice musí být maličká a kilometry vzdálená, navíc s sebou nemám žádné lékařské zprávy. Dotknu se břicha. Není náhodou citlivější než obvykle?

Když Jamie vrazí zpátky do pokoje, je celý zadýchaný.

„Asi ještě spí. Dole nikdo není.“

Povzdechnu si a zadívám se za Jamieho k doširoka otevřeným dveřím pokoje.

„Tak prostě půjdu k vchodovým dveřím a chvíli postojím venku. Můžeš mi podat nějaké oblečení? Nedokážu se ohnout.“

Jamie mi podá svou červenou mikinu Adidas s kapucí a mé oblíbené tepláky, jsou asi to jediné, co teď na sebe obleču, a tak se posadím na posteli a s vypětím všech sil si je

natáhnou. Manžel mě pozoruje; kéž by se na mě nedíval. Sklopím pohled ke svému tělu a samotné se mi z něj dělá zle. Samozřejmě jsem čekala, že se moje tělo změní, ale nikdy jsem si vlastně pořádně nepředstavila, jak bude vypadat bez oblečení, tvrdé vypouklé břicho samá strie.

Když sklopím zrak, mám pocit, jako bych se dívala na fotky úplně cizího těla. Jamie tvrdí, že jsem mu nikdy nepřipadala tak přitažlivá jako teď v poslední fázi těhotenství, že se sice moc těší na narození našeho prvního potomka, ale tohle tělo mu bude chybět. Jenomže on ho nemusí nosit, nemusí v něm žít, nepokouší se ho nacpat do oblečení, které je pořád menší, nezakouší dennodenně příhody s měnícím se tělem, které se rýsuje do stále cizějšího tvaru. Neměli jsme sex už řadu měsíců, protože si připadám nežádoucí. Jamie už se ani nepokouší.

Poposednu na okraji postele, vsunu chodidla do tenisek a Jamie mi pomůže zavázat tkaničky. Postavím se a sáhnou pod mikinu, abych si setřela čůrek potu zpod břicha.

„Nikam nejdu, jenom potřebuju na vzduch.“

Vyjdu z ložnice a opatrně se vydám po příkrém dřevěném schodišti, které mi připadá dost zrádné, jelikož si nevidím na nohy. Dělán malé kručky, svírám zábradlí a pomalu směřuju dolů. Stěny zdobí obrázky a tisky, všelijaké ozdoby a zarámované fotky, je jich tolik, že pod nimi jen na pár místech vykukuje tmavě modrá tapeta. Někdo se vážně snažil o osobité dekorace: vidím portrét pejska plemene Jack Russell v cylindru a s motýlkem, zarámovaný filmový plakát oslavující pětadvacáté výročí *Pomády* a černobílou fotografii dítěte s vlnitými vlásy a úsměvem od ucha k uchu.

Od paty schodiště zamířím ke vchodovým dveřím a opřu se do mohutné zlaté kliky, ale dveře nepovolí. Táhnou a táhnu, jenže je zamčeno a nezdá se, že by se dveře daly otevřít bez klíče. Cítím, jak se mi zrychluje puls, oči mě pálí a zalévají se slzami.

Vklopýtám do kuchyně a zkusím zadní dveře, ale i ty jsou zamčené. Pozotvírám všechny zásuvky a skříňky, zoufale hledám klíč, abych se dostala ven, a když se za mnou vynoří Jamie a položí mi dlaň na rameno, ostře vyjeknu.

„Co blbneš? Uklidni se. Půjdu nahoru a zaklepu u nich na dveře. Mají ložnici přímo naproti té naší.“

Snažím se protlačit kolem něho.

„Neříkej mi, abych se uklidnila. Všechny ty zatracené dveře jsou zamčené. Potřebuju na vzduch.“

Jamie natáhne paži a zastaví mě.

„Ale prosím tě, nebudeme se tady dohadovat. Prostě všechno zamkli, než šli spát. Půjdu je najít, vždyť přece o nic nejde.“

„Haló?“ Slyším, jak volá a stoupá po schodech.

„Ještě není ani osm, Jamie. Nemůžeš je prostě jen tak probudit.“

Vůbec si mě nevšímá a zavolá hlasitěji.

„Haló? Je tu někdo?“

Slyším, jak zkouší jedny dveře po druhých, stlačí kliku a pak zaklepe, bušení a volání postupně nabírá na intenzitě, když zjišťuje, že jsou všechny dveře zamčené.

„Haló?“

Přejdu ke kuchyňskému dřezu, pustím studenou vodu, vyzkouším teplotu rukou, potom se nakloním a strčím

hlavu pod ten prudký ledový proud. Úleva. Jenomže potom přichází znovu bolest, tentokrát silnější – bílé horké tornádo se mi točí v kříži. Odtáhnou se od kohoutku, vyhrbím záda a chytím se dřezu.

Když dovnitř vběhne Jamie, jeho starostlivé volání se mísí se zvukem vody stále zprudka dopadající do dřezu, je zkršené, nezřetelné, vzdálené. Masíruje mi záda a v jednu chvíli bolest prostě ustoupí.

Jamie mi položí otázku, jako by snad mohl pochybovat, jako by potřeboval potvrzení.

„Co se děje, Victorie? Je to... Ty už?“

Obrátím se, natáhnou krk, a když se na něj podívám, cítím, jak se mi do očí hrnou pálivé slzy.

„Kontrakce,“ zašeptám, sotva se dokážu nadechnout.
„Rodím. Danny je na cestě.“

Kapitola 2

Jamie

Sobota 3. dubna

Jak si má člověk vybrat mezi různými značkami hrášku? Hrbím se nad mrazákem v supermarketu a připadám si jako ve slepé uličce. Každé drobné rozhodnutí se mi teď zdá zároveň malicherné i nepřekonatelné. Vidím, jak se pod mým ramenem natahuje cizí ruka, vrásčitá, bledá a bez prstýnku, a zvedá to největší balení, a tak udělám to samé. Položím hrášek do vozíku, zacouvám a zamířím k pokladně.

Tlačím vozík a představuju si, že je to kočárek. Leží v něm Danny, spinká s palečkem v puse, ukazováčkem si jemně mne kořen nosu. Victoria je o pár uliček dál a snaží se vybrat dokonale zralý meloun nebo do druhého vozíku nakládá plenky a kojeneckou výživu.

Když dojdu k pokladně, postavím se do nejbližší fronty a čekám, až na mě přijde řada, zatímco žena vepředu nakládá na posuvný pás týdenní rodinný nákup: spoustu balíčků cereálií, rozpustné kakao na přípravu čokoládového mléka a tolik pytlíčků chipsů, že by snad stačily pro celou armádu. Pohybuje se neskutečnou rychlostí, ona sama funguje jako posuvný pás, vždycky drapne tři věci najednou

a pustí je na místo. Podívám se doprava a všimnu si, že u vedlejší pokladny je mnohem menší fronta, ale já domů nespěchám.

Jakmile na mě přijde řada, sklopím hlavu a položím těch pár vybraných kousků na pás. Pokladní se na mě podívá, nic neříká, a tak vytáhnu platební kartu. Dvakrát zadám špatný PIN, pak kartu raději schovám a zašátrám v kapse po dvacetilibrové bankovce. Doskládám nákup do tašky, cítím, že mě pokladní sleduje, ale dávám si na čas, děkuji pěkně.

Vyjdu ven, zamířím ke svému autu a záře ranního jarního slunce se mi zařízne přímo do očí. Rodiny se očividně snaží co nejvíc využít toho, že se na víkend oteplilo, a hromadně přijíždějí nakupovat skotská vejce a rolky s párkem, aby mohly poprvé v tomto roce strávit odpoledne v parku nebo na zahradě.

V rychlosti kolem mě prosvítí modré audi a zaparkuje na vedlejším místě. Otevřeným okýnkem ke mně dolehne zaskřípání ruční brzdy. Otevrou se dveře u řidiče a vystoupí muž v upnutém černém tričku, paže má pokryté tetováním a džíny spadlé na boky. Z pravých zadních dveří vyskočí malá holčička. Oblékla se jako baletka nebo víla, do růžové tylové sukénky. Rozběhne se za otcem, který rázuje přes parkoviště do supermarketu.

Když ho doběhne, muž ji vezme za ruku a dál kráčeji společně. Uvažuji, jaké asi mají pro dnešek plány. Bere ten muž dceru na odpolední oslavu narozenin? Nebo má na sobě sukénku cestou do obchodu jenom proto, že na ni zkrátka měla náladu? Říkám si, jak se asi jmenuje.

Když se vrátím zpátky do bytu – má dvě ložnice a malou zahrádku, stojí na kopci mezi Tufnell Parkem a Highgate v severním Londýně –, zamířím rovnou do kuchyně a vybalím nákup. Lívanečky strčím do chlebníku, maso do ledničky a hrášek do horního šuplíku mrazáku. Naplním konvici vodou na jeden hrnek a zírám z okna na ulici. Na zastávce se otevřou dveře autobusu a vyvalí se z nich dav. Obrátím se, zaliju si hrnek kávy bez kofeinu a všimnu si času zobrazeného červenými čísly na troubě: 9:22. Bude to dlouhý prázdný den.

Usilovně se snažím nechodit do Dannyho pokojíčku, jenomže v určitou denní dobu mě to tam přitahuje neodolatelnou silou. Nedokážu se udržet.

Vejdu a přeježu prsty po obrysu slonovinově zbarveného prádelníku a ladící postýlky, která mu měla vydržet až do čtyř let, pak pohladím generátor bílého šumu, na němž trvala Victoria jako na nezbytnosti. Na policiče, kterou jsem přidělal nad postýlku, sedí malý modrý králíček, jehož Dannymu uháčkovala Victoriina máma. Vezmu ho do ruky a vklouznu prstem pod nášivku na oušku, píše se na ní „vyrobeno s láskou“. Měl jsem na starost nákup veškerých nezbytností pro miminko a zhostil jsem se toho s nadšením. Strávil jsem hodiny uprostřed noci pročítáním různých diskusních fór, zvažoval jsem pro a proti toho či onoho krému na opruzeniny, plnil jsem nákupní košík bio vlhčenými ubrousky s 99% obsahem vody, teploměry do koupele a černobílými dečkami.

Postýlka, kterou jsme vybrali, je bytelná, má silné dřevěné příčle a dole zásuvku, protože úložného prostoru

není nikdy dost. Nejsou v ní polštáře, volné přikrývky, plyšáci ani ochranné mantinely, protože mohou být nebezpečné. Matrace je nová a pořád zabalená v zářivě modrém plastovém obalu. Stěnu za postýlkou jsme vymalovali světle zelenou – ve skutečnosti je to dost nechutný odstín, ve slunečním svitu působí zelenější, než vypadal na internetu, ale rozhodně je to lepší volba než ty všudypřítomné modré vzory, o nichž Victoria tvrdila, že by synkovi vnucovaly genderové stereotypy. Na kolotoči nad postýlkou se komíhají nosorožec, lev a lední medvěd, zvláště ten medvěd teď působí zlověstně, jeho korálkové oči mě pronásledují po celém pokoji. Zeď nad postýlkou zdobí písmeno D – mělo znamenat Danny, ale teď v něm čtu také deprese, děs, destrukce.

Pokaždé, když se podívám na pokojíček, mám chuť to vzdát. Vezmu do ruky telefon, ruce se mi třesou, před očima mám mžítiky, hrozí, že podlehnu náhlému impulzu. Prsty se mi zastaví nad devítkou. Prostě ji třikrát zmáčkni, Jamie. Zariskuj. Řekni jim, co se stalo v tom penzionu. Pak ale telefon zase vypnu a zasunu ho hluboko do kapsy džínů.

Chvilí před polednem se sesunu z pohovky, už nejsem schopen dál tolerovat sobotní dopolední pořady v televizi, červenolící kuchaře, kteří se mě snaží přesvědčit, že připravit na snídani francouzský toust s ricottou a jahodami je tak jednoduché, že to může kdokoli zvládnout ráno před školou. Nazuju si tenisky a doufám, že procházka do zdejšího parku a zpět mě trochu rozptýlí. Čekám u dveří bytu a kontroluju, jestli někdo nepostává ve společných

prostorách, protože banální konverzaci se sousedy nedokážu vystát. Vynořím se ze dveří teprve tehdy, když pět vteřin nic neslyším.

Než vyjdu z budovy, prolistuju kupičku dopisů na stolku u dveří. Většina jich tam leží už pěkných pár dní – jsou to účty a oběžníky určené pro byt nahoře. My nikdy nic zvlášť zajímavého nedostáváme, takže když uvidím velkou hnědou obálku s ručně napsanou adresou a našimi jmény, rychle ji roztrhnu. Uvnitř je jediný list papíru vytištěný z vládních stránek, a když začnu číst, vyschne mi v hrdle a na obou pažích naskočí husí kůže.

Průvodce rozsudky Korunního soudu

Níže je uveden nástin doporučených nejvyšších trestů za běžné trestné činy podle paragrafů 224 a 225 Trestního zákona z roku 2003.

Úmyslné podání omamné látky: deset let odnětí svobody

Kruté zacházení s dítětem: deset let odnětí svobody

Vloupání: čtrnáct let odnětí svobody

Podvod: deset let odnětí svobody

Neúmyslné zabití nebo zabití dítěte z nedbalosti: odnětí svobody na doživotí

Úmyslné zabití: odnětí svobody na doživotí

Nezákonné pohřbení těla: odnětí svobody na doživotí

Hledám v obálce něco dalšího, prohmatám ji, pátrám po vzkazu, jménu, vodítku, po náznaku, odkud dopis přišel. Nenacházím však nic jiného než tuto stránku. Dva ze

PENZION

zločinů a související tresty jsou zvýrazněny neonově růžovou fixou. Kdo to poslal? Existuje nějaký svědek? Svědek, který zná naše tajemství?

Spěchám ven, zakopnu levou nohou o práh a zapotácím se, když za sebou zabouchnu dveře. Roztrhám papír jednou, dvakrát, třikrát, rozhlédnu se a nacpu útržky do kapsy bundy.

Kapitola 3

Jamie

Sobota 6. března, 8:12

Nikdy jsem neviděl nikoho tolik trpět. Skláním se k Victorii a pevně ji držím za ruku, zatímco leží schoulená na podlaze v kuchyni. Hladím ji po čele, její kaštanové lokny se smáčené potem stáčejí do ruliček.

Křik ustupuje, dech se zpomaluje, máme chvilku od-dychu. Victoria si řihne, hluboce a z hloubi útrob, až mě to rozesměje. Obrátí ke mně tvář a i její rty na okamžik téměř zvlíní úsměv, oči má ale stále zavřené.

„Promiň, to je nechutné,“ pronese s úšklebkem. „Mám pocit, že páchnu. Páchnu?“

Políbím ji na čelo a zalžu.

„Vůbec ne. Nic necítím. Vedeš si vážně dobře.“

Po všem, čím jsme si prošli, než jsme počali – vyšetření, odběry spermatu, opakovaná zklamání, když se na tě-hotenském testu objevila jedna čárka namísto dvou –, nás přece tohle nemůže rozhodit.

Victoria navrhla, abychom jeli na výlet, a já jsem souhlasil, že nám změna prostředí prospěje a užijeme si ještě jednu odpočinkovou dovolenou, ale měl jsem trvat na víkendu dál od plánovaného termínu porodu a na pobytu

blíž k domovu. Navrhoval jsem Cotswolds, ale když si Victoria vezme něco do hlavy, je těžké přimět ji ke změně názoru. Tahle část země pro ni, pro nás oba hodně znamená, jenomže já jsem měl tušení, že se něco pokazí. Ignoroval jsem je. Někdy to prostě cítím, mívám předtuchy. Záblesk nadcházející zkázy.

Victoria mě vytrhne ze zamyšlení.

„Nepanikař, Jamie. Běž nahoru a vezmi klíčky od auta. Musíme jet do nemocnice.“

Obličej má tak bledý, že je takřka průsvitný.

„Jasně, už jdu. Co ještě potřebuješ? Říkal jsem ti, že jsme měli pro všechny případy vzít tašku do nemocnice.“

Narovnám pravé koleno a lehce zakolísám, než se mi podaří vstát.

„To je v pohodě, Jamie. V nemocnici budou všechno potřebné mít. Jenom vezmi pár kousků oblečení a můj kabát. Prostě sedneme do auta a vyrazíme. A pospěš si – myslím, že kontrakce už přicházejí v kratších rozestupech.“

Spěchám přes chodbu a Victoria za mnou ještě volá.

„Jenom... Buď opatrný, ano? Buď v klidu. Pořád máme čas. Ne aby ses nakonec sám zranil – to je to poslední, co teď potřebujeme.“

Zamířím nahoru po schodech, snažím se je brát po dvou. Chci se hýbat rychleji, potřebuju to, vnímám, jak se ve mně vzdouvá vztek – zlobím se sám na sebe, že jsem tak pomalý. Když se dostanu až nahoru, vnímám napětí v levé achilovce a zakopnu – ve snaze o rychlý krok si skoro ukopnu palec pravé nohy. Na chvíli se zastavím v chodbě mezi ložnicemi, začíná mě píchat v boku. Kde jsou

sakra Barry s Fionou? Je šance, že jsou pořád v ložnici, tvrdě spí a vůbec netuší, co se odehrává v kuchyni?

Dveře jejich ložnice jsou zavřené. Vyrázím kupředu a přitisknu k nim ucho. Nic. Silnější pravou rukou zlehka zaklepu. Nic. Sevru prsty v pěst a znovu zabuším, třikrát, až mě to zabolí. Pořád nic. Položím dlaň na kliku. Zatlačím a uškĺíbnu se, narazil jsem jen na další zamčené dveře. Majitelé rozhodně nejsou doma.

Vrátím se zpátky do pokoje, ve kterém jsme spali, a šát-rám po podlaze u své strany postele. Najdu svou peněženku, prázdný obal od KitKat a bezpečnostní kartičku z práce, tu jsem samozřejmě chtěl nechat doma. Než jsem vlezl do postele, musel jsem si vyprázdnit kapsy. Ale kde jsou klíče od auta?

Mám sklon nechávat věci na nesprávném místě, ale jsem si jistý, že včera večer jsem měl klíče v zadní kapse kalhot, protože si pamatuju, jak mě ostrá hrana tlačila, když jsem se v obývacím pokoji posadil na gauč. Zkontroluju kapsy džínů, které mám na sobě, i kabát, co jsem pohodil přes křeslo v ložnici, ale najdu jenom potřhané papírové kapesníky, starou vstupenku do divadla, prázdné obaly od bonbónů, účtenky, pár mincí a pětilibrovou bankovku. Žádné klíče. Kde můžou být?

Zase lezu po podlaze a pátrám po záblesku boty z Monopolů – tuhle tretku používám jako přívěsek na klíče už od dětství. Jedu dlaní po podlaze, ale necítím nic než lehkou spáleninu z koberce a křeč na zadní straně levého kolene. Doufám, že nahmatám něco tvrdého, že se mi pod prsty objeví ostrý kovový okraj, že uslyším zacinkání klíčů o sebe, ale nic.

„Victorie! Victorie, jsi v pořádku?“ zakřičím a v odpověď zezdola uslyším: „Jo, jsem v pohodě.“

Kolik máme ještě času? Prosím, prosím, ať se teď kontrakce nezrychlují.

Podívám se z okna a vidím naše auto – malý stříbrný Ford Fiesta. Červená dodávka, nejspíš majitelů, vedle níž jsem zaparkoval, když jsme včera večer dorazili, už tam ale nestojí. V hlavě mi hučí. Odjeli majitelé z domu a zapomněli, že jsme tu my? Jak dlouho bude trvat, než se vrátí? A kde jsou naše klíče?

Opustím ložnici, vykročím zpátky ke schodišti a všimnu si stříbrného záblesku na dřevěné podlaze, přímo přede dveřmi pokoje majitelů. Skrčím se, opřu se o zeď, abych neztratil rovnováhu, a zvednu to. Je to malý stříbrný kroužek na klíče, nic na něm ale nevisí. Kov je zkroucený a rozevřený v místě, kde by měl být uzavřený. Mám přesně takový. Kroužek by měl být připojený k miniaturní botě z Monopolů a k mým klíčům. Měl jsem v úmyslu koupit si nový kroužek. Botička se vždycky vyvlékne a zůstane mi v kapse.

Skrčím se níž a slyším, jak mi lupne v koleni. Přejeďu dlaněmi po dřevěných prknech podlahy v chodbě, tam a zpátky, cítím mezery a rýhy v místech, kde se prkna dotýkají, přiložím ke studené podlaze i tvář, abych se mohl rozhlédnout všemi směry, kolem se vznášejí částičky prachu. Pak to uvidím, asi deset centimetrů od další zdi, směrem ke schodišti.

Připlazím se blíž a zvednu to. Je to botička z Monopolů, ale bez mých klíčů.

Kapitola 4

Victoria

Pondělí 5. dubna

„Dnes máme *velice* vzácného hosta, chlapci a děvčata. Naše milá Vicky nám přišla zahrát na piano. Kdo je připravený si zazpívat?“

Jmenuju se Victoria. Ne Vicky ani Vic. Victoria. A proč říká, že jsem „milá“? Tahle cizí ženská nemá nejmenší tušení, jestli jsem milá, nebo ne. Klidně bych mohla být zlomyslná, nenávidná ničemnice, která kuje pikle, aby mohla narušit batolecí skupinku. Mohla bych z plných plic zaječet, vyrvat dětem z pusinek dudlíky, vysvléct se do spodního prádla a provokativně se vlnit kolem stoličky u piana. Pochopitelně nic z toho v plánu nemám, ale to ona nemůže tušit.

Rozhodně to není žádné velkolepé vystoupení, ale pozitivum podobných zakázek tkví v tom, že repertoár je tak jednoduchý, že prsty můžou odvádět práci a já se nemusím moc soustředit. Když zahraju první noty popěvku „Zvířátka jdou v páru“, který jsem si sama upravila do lehce jazzové verze, mysl mi odpluje kamsi daleko, ponořím se do sebe a všechno ostatní zmizí.

Vracím se zpátky k dlouhým nocím na koleji, kde jsem cvičila na zkoušky, bojovala se Šostakovičem, Chopinem

a zánětem šlach pravého zápěstí. Na příšerné ponížení, když jsem se uprostřed recitálu ztratila v myšlenkách a musela to vzít znovu od začátku. Na ten tlak, když jsem hrála Rachmaninova před porotou složenou z nejlepších světových pianistů – všichni sledovali každý prst a čekali, až jeden ohnu nepatrně špatným směrem, ťuknu malíčkem do klávesy, které jsem se dotknout neměla, stisknu příliš silně pedál nebo ve víru vášně spadnu ze stoličky. Odvážila bych se tehdy snít o ohromujících výšinách Bacha pro děti v Marylebone, o tom, že se budu protloukat triviálními dětskými popěvkami obklopená batolaty, která jsou ještě příliš malá, aby rozpoznala základní tóny, o velkých sextách ani nemluvě?

Nemůžu si pomoci, ale pořád sleduju své spolužáky z Královské akademie, na sociální síti často umisťují upoutávky na svá nejnovější vystoupení. Dvě dívky, se kterými pořád udržuju pravidelný kontakt, mají děti a dávno se vzdaly ambicím, že se stanou příštím Jicchakem Perlmanem, vrhly se na učení a zvolily si mnohem jistější cestu ke stálému příjmu. Jeden kluk z vyššího ročníku, Henry Thatcher (s Maggie ovšem nemá očividně nic společného, i když má podobně pronikavý hlas), si ovšem zřejmě vede vážně dobře. Přátelíme se na facebooku, i když ve skutečnosti jsme se potkali jen jednou, když kdosi slavil dvacetiny. Tehdy mi vytil na halenku skleničku merlotu a po celý zbytek večera mi kupoval pití, aby mi to vynahradil. Alespoň tedy do chvíle, kdy jsem ho odmítla, když se ke mně vrhl a snažil se mi strčit jazyk do krku. Ten večer jsem měla navrch já, jinak se ale může smát on, protože už dvakrát vystupoval

v Carnegie Hall a nedávno taky postoval selfička z nahrávacích studií v Abbey Road, kde hrál na housle pro nahrávku Lewise Capaldiho.

Podívám se přes okraj piana na laciné nástěnné malby vyvedené v ostré červeně a nechutné žluti, na kabátky seřazené jeden vedle druhého na věšácích a musím se kousnout do rtu, abych se nerozplakala.

I když tohle není nijak prestižní vystoupení, stejně ho беру vážně. Oblékla jsem si klasickou uniformu pianistky, skládá se ze skromné a jednoduché černé halenky, sukně a obyčejných balerínek, a přestože repertoár není zrovna komplikovaný, hlídám si správné držení těla, mám dokonalý prstoklad a hraju se vším nadšením, které dokážu vykouzlit. Říkám si, že život je dlouhý a ještě nekončí. Musím překlenout dnešek, pak se pustím do zítřka a do následujícího dne. Nikdy nevíte, kdo může sedět v publiku.

Připustím si představu, že by matka nebo otec jednoho z batolat mohli být lovcem talentů nebo agentem. Přestože všechno svědčí proti mně, tohle vystoupení by klidně mohlo přinést velký průlom – začátek něčeho tak velkolepého, že by to převrátilo můj život a přineslo tolik práce, že bych možná, ale jenom možná dokázala žít, aniž by mě každický okamžik každého dne stravovalo pomyšlení na to, co jsem provedla.

Už jsem dvakrát zopakovala všechny sloky, a když se rozhlédnu, všimnu si, že publikum začíná ztrácet pozornost. Většina batolat se ke mně doslova otočila zády. Čas na něco dalšího. Můj přechod od písničky „Zvířátka jdou v páru“ ke „Kola autobusu se točí dál“ je nenásilný, i když

oba popěvky se naprosto liší tempem. Obávám se ovšem, že této ukázky technické zdatnosti si nikdo nevšiml.

Když člověk hraje pro malé děti, musí nasadit určitý výraz. Neustále se pochopitelně neochvějně usmívá a musí taky během hry přehnaně kývat hlavou nahoru a dolů. Nesměla jsem si vybrat vlastní repertoár, ale kdybych mohla, „Kola autobusu“ bych vynechala, protože nesnáším ty stereotypy: „Mamky v autobuse klevetí, klevetí, klevetí celý dlouhý den“, protože očividně nic jiného nedovedou, zatímco „taťkové v autobuse dělají pšš, pšš, pšš“. Znamená to, že taťkové říkají mamkám, aby přestaly klevetit? Nelíbí se mi to.

Pozoruju, jak všechny mamky v téhle skupině zpívají s ohromným nadšením, a uvažuju, jestli se vážně zamyslely nad tím, co dělají, nad hodnotami, které cpou svým drobečkům do hlavy, když je vystavují tak bezostyšnému šovinismu. Jedno děťátko, jehož mašlička přicvaknutá na řidčounkých vláscích očividně hlásá, že je to mimo veškerou pochybnost holčička, má nejspíš proti písničce námitky, protože sotva se dostaneme k poslednímu refrénu, vystřelí z něj proud bílých zvratků přímo na matčin krémový svetr. Matka sedí hned vedle mě, takže dál hraju pravou rukou, levou sáhnu do rukávu pro kapesník a podám jí ho. Usměje se a já jí úsměv oplatím, ale bodá mě u srdce.

Končím s „Blikej, blikej hvězdičko“, což s jistotou potěší každé publikum, na konci se postavím, podívám se na obecenstvo a malinko se ukloním. Rozezní se potlesk, to mám pak vždycky dobrý pocit. Pak se všichni velice rychle zaberou do svých každodenních starostí: jedna žena

skládá přenosnou přebalovací podložku, zatímco se pokouší utišit plačícího syna, druhá je našťvaná, že se na dceřině kabátku zasekl zip. Skupinka tří mamín s miminky přitisknutými k ramenům si domlouvá kávový dýchánek na zítřejší ráno.

Seberu z podlahy plátěnou kabelu, navleču si kabát a pospíchám ven. Doufám, že projdu mořem tváří a že mě nikdo nezastaví. Rozhodně se s nikým z těch lidí nemůžu vybavovat. Nesmím se zhroutit na veřejnosti.

„Victorie! Myslela jsem si, že jsi to ty.“

Otočím se. Přímo ke mně nakrácí Lauren a sevře mě do pevného objetí. Je pohodlně oblečená do růžového trička a šedivých tepláků. Krátce ucítím z jejích vlasů šampon: voní báječně po malinách a kokosu, a to se vsadím, že si vlasy ani ráno nestihla umýt.

„Ahoj Lauren! Nevěděla jsem, že jsi tady.“

Teoreticky je Lauren člověk, jehož objetí by mi nemělo vadit. Je vdaná za Andyho, Jamieho nejlepšího kamaráda, a přestože ona a já nejsme tak úplně ze stejného těsta, vycházíme spolu dobře, a když je to potřeba, dokonce předstíráme, že se nám líbí trávit čas společně. Určitě nepomáhá, že mezi námi vždycky panovala mírná rivalita, protože jsem kdysi chodila s jejím manželem, byť jenom krátce.

Dál mě objímá, jen trochu zakloní hlavu a zpřímá se na mě zadívá, palci mi hladí paže. Nedokážu se jí podívat do očí a nechci, aby se mě dotýkala. Nechci, aby se mě kdokoli dotýkal, protože si připadám pošpiněná a zničená.

„Byly jsme s Islou úplně vzadu, přišly jsme o trochu později. Každopádně jak se ti daří? Dostala jsi mou zprávu?“

Nevím, co mám říct. Já... prostě si nedovedu představit, že se ti tohle mohlo přihodit. Po tom všem.“

Malinko naklání hlavu, je to asi univerzální znamení soucitu, ale já od ní teď žádný nechci. Jestli o tom mám mluvit s ní nebo s kýmkoli jiným, musím na to být připravená. Není možné, aby mě takhle zaskočila.

„Díky, Lauren. Je to... no... je to těžké. Vážně o tom ještě nedokážu mluvit.“

Lauren se ode mě odtrhne a dlaní si zakryje ústa, jako by řekla něco nemístného, ale tak to není. Chápu, proč se musela zeptat. Jenom nejsem připravená.

„Promiň, holka. Víš, že jsem tady pro tebe. Vždycky jsem tu pro tebe, kdyby sis chtěla popovídat. Vím, že na telefonování tě moc neužije, ale kdybyste se s Jamiem chtěli zastavit na večeři... Nebo kdybys kdykoli chtěla zaskočit a jenom si pokecat, dveře máš u mě vždycky otevřené.“

Kousnu se do rtu a zachytím kousíček suché kůže. Nejsem její holka a nechci si pokecat. Kdyby naši manželé nebyli jako dvojčata, ani bychom se nekamarádily. A co vůbec znamená, že mě „na telefonování neužije“? Ráda si s někým zavolám, když mám chuť.

„Díky, Lauren. Teď už se vážně potřebuju vrátit domů. Mám zítra další vystoupení, opravdové, a ještě jsem se ani nepodívala na partituru.“

Je to lež, ale jenom malá ve srovnání s ostatními, které jsem vyprávěla v posledním měsíci.

„Jé, to je super. Ráda slyším, že se dokážeš vrhnout zpátky do práce. Člověk tak aspoň přijde na jiné myšlenky, že? Vydrž chvíličku, Isla tě chce pozdravit. Islo?!“

Isla, naše kmotřenka, která nedávno oslavila druhé narozeniny, je přímo za Lauren a pokouší se uzmout jiné holčičce autičko. Na nohou je daleko jistější, než když jsem ji viděla naposledy.

„Islo, pojď sem a pozdrav tetu Victorii, ano?“

Když mě uvidí, rozzárí se jí tvářička, přibatolí se ke mně a zvedne ruce, abych ji vzala do náručí. Zdvihnu ji a okamžitě cítím bodavou bolest v útrobách.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravím ji a ztěžka polknu.

Projedu jí prsty špinavě blond kudrnaté vlásky a políbím ji na čelo. Dívá se mi dolů na břicho.

„Mimi, mimi!“

Postavím ji na zem trochu příliš tvrdě a Lauren ji rychle přitáhne k sobě. Když jsme u nich před pár měsíci byli, Jamiemu připadalo roztomilé vysvětlit holčičce, že mám v břiše miminko. Není to její vina.

„Promiň, Vic. Je mi to moc líto. Říká to teď každému.“

Lauren zírá na mé pravé prso a já si na ně položím dlaň. Cítím vlhkou skvrnu. Nedokáže se mi podívat do očí, ale snaží se to zamluvit a hodit to na Islu.

„Isle asi zase rostou zoubky. Úplně tě poslintala. Promiň, Vic.“

Zuřivě skvrnu třu, byla bych ráda, kdyby se vypařila. Obě víme, že to nejsou sliny. Spěchám pryč, ani se nerozloučím.

Když dojdu zpátky do bytu, zamířím rovnou do kuchyně a otevřu mrazák. Přetáhnu si blůzku přes hlavu, rozepnu podprsenku, položím si na levé prso pytlík ledu a na to pravé sáček mražené kukuřice. Sklopím hlavu,